

Škola jednorožců

První kamarádi

LINDA CHAPMANOVÁ

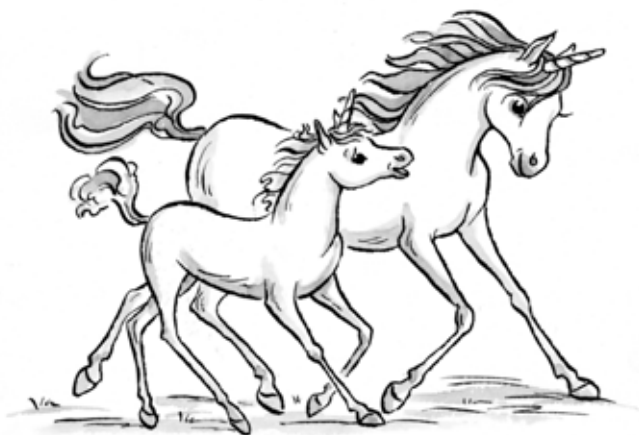
bambóok

bamb**oo**k

Škola jednorožců

První kamarádi

Linda Chapmanová

Ilustrace Ann Kronheimerová

*Věnováno Charlottě, Beatrix
a Damaris Amberyovým*

ARKÁDIE

stáje
v oblacích

Tiché moře

útesy Růžového
křemene

pláž

Měsíční luka

strom
Vyprávění

pole Setkání

ŠKOLA JEDNOROŽCŮ

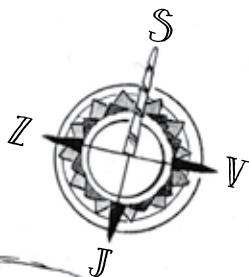
Větrný průsmyk

Ostružinový les

vřzsoviště letu

Kouzelná pole

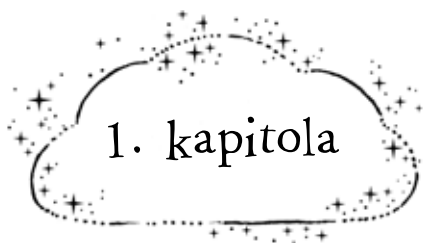

Obsah

1. kapitola – <i>Škola jednorožců</i>	11
2. kapitola – <i>Noví kamarádi</i>	27
3. kapitola – <i>Dávej pozor!</i>	39
4. kapitola – <i>Bouřlivák zasahuje</i>	51
5. kapitola – <i>Létání je dřina</i>	68
6. kapitola – <i>Stříbrná podkova</i>	78
7. kapitola – <i>Orielova výzva</i>	89
8. kapitola – <i>V pasti!</i>	104

1. kapitola

Škola jednorožců

„Už tam budeme?“ zaržála nedočkavě Viky, malý sněhobílý jednorožec. Po boku svých rodičů cválala svěží luční trávou kdesi hluboko v Arkádii.

Vikyina maminka Hvězdný prach, nádherná světle šedá klisna jednorožce, odpověděla: „Za chvíličku jsme tam.“

Když to uslyšela, vyrazila Viky tryskem.

„Nemusíš pospíchat, Viky!“ zavolal na ni pobaveně tatínek. „Brány jsou ještě zavřené, do školy tě stejně dřív nepustí.“

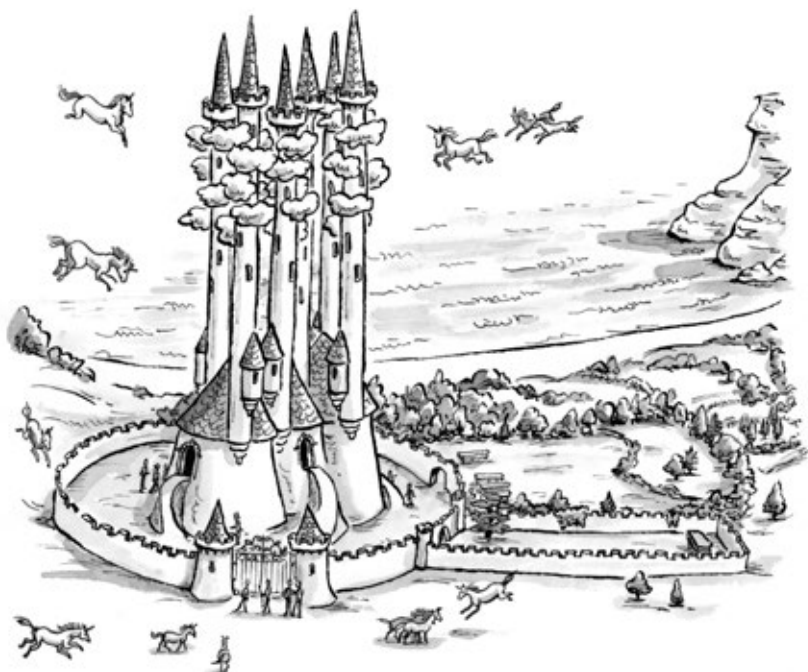
Viky si netrpělivě odfrkla, opět zpomalila do cvalu a srovnala krok s rodiči. Nemohla se dočkat! V devíti letech nastupovali všichni mladí jednorožci v Arkádii do internátní Školy jednorožců. Potřebovali se naučit správně létat a používat magii, aby mohli svými rohy čarovat, zaklínat nebo například léčit zranění a předpovídat budoucnost.

Bude to opravdu zábava, těšila se Viky.

Rodinka vyběhla na kopec. Na jeho vrcholu se Viky překvapeně zastavila. Zírala na školu ležící v údolí pod nimi. „Páni!“ vydechla nadšeně.

Škola jednorožců byla vlastně obrovský hrad se zlatou bránou a šesti mohutnými věžemi. Díky svým perleťovým zdem zářil hrad do dálky. Okolní louky byly posety fialovými květy se zlatými tečkami. Před zlatými branami stálo pět elfů se špičatýma ušima. Byli oblečeni do třpytivých stříbrných uniforem. Z nebe se snášeli jednorožci. Jejich rohy na slunci zářily, dlouhé hřívy a ocasy kolem nich divoce vlály.

Viky s obdivem sledovala, jak jednorožci lehce přistávají na trávě. Někteří vypadali na jedenáct, možná dvanáct let, přesto už letěli tak jistě! Přála si, aby to uměla stejně dobře jako oni.

„Tak co na to říkáš?“ zeptal se jí tatínek.

„Je to úžasné!“ odvětila radostně. Prohlížela si hrad i jednorožce, kteří se mezi sebou zdravili a vyprávěli si o letních prázdninách. Všichni vypadali o tolik větší než ona! Viky věděla, že je na svůj věk hodně malá. Její nemožní starší bratři si ji kvůli tomu dobírali.

„Zajímalo by mě, kteří jednorožci jsou prvňáčci jako ty a s kým se skamarádíš,“ ozvala se maminka. Klusali právě ze svahu dolů, vstříc zlatým branám.

Viky se rozhlédla po ostatních. Najednou se začala stydět. Většinou ráda potkávala další jednorožce, ale tady to vypadalo, jako by se všichni znali a měli si s kým povídat. Všimla si

velkého bílého jednorozce. Dospělý, který stál vedle něj, byl zřejmě jeho tatínek. Oba měli stejný perleťově bílý roh, hezké rovné nosy a hustou šedou hřívu.

Jak si Viky vysokého jednorozce prohlížela, pomyslela si, že musí chodit alespoň do třetí třídy. Pak si ale uvědomila, jak se drží u svého táty, a zamračila se. Bylo to zvláštní. Vypadal nervózně a nebavil se s ostatními jako jiní žáci.

Jednorozcův tatínek se sklonil ke svému synovi. Viky zaslechla, jak mu říká: „Teď tě tu nechám, Bouřliváku.“ Kývl směrem k bráně. Elfové začínali kontrolovat seznamy studentů. „Vypadá to, že se brány

za chvíli otevřou. Užij si své první pololetí.“

„Díky, tati!“ frkl Bouřlivák, ten vysoký jednorožec.

Viky sraštila čelo. První pololetí! Takže musí být prvňák stejně jako ona, ale vypadal o hodně starší. Viky neměla čas nad tím dál přemýšlet. Maminka do ní něžně štouchla.

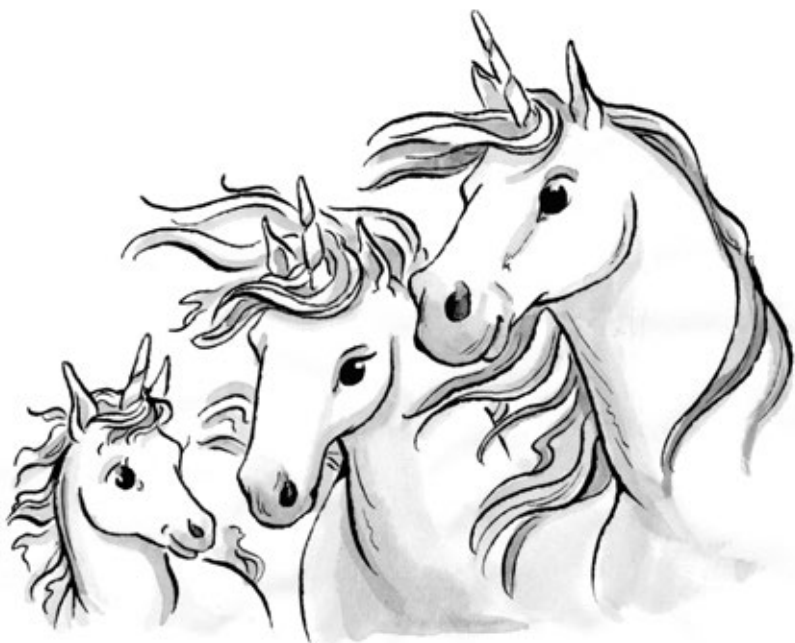
„Měli bychom jít, Viky. Je to vždycky trochu chaos, když se elfové pokoušejí roztrždit žáky do jejich kolejí.“

„Kolejí?“ Viky nerozuměla, co tím maminka myslí.

„Všichni studenti Školy jednorožců patří do nějaké koleje. Do Hvězdné, Měsíční, Duhové nebo Sluneční,“

vysvětlila jí maminka. „S jednorožci ze své koleje budeš jíst a budeš s nimi sdílet stáje.“

„A později během pololetí se zúčastníte sportovních a magických utkání, ve kterých budou koleje soupeřit mezi sebou,“ dodal Vikyín táta.

„Jsem zvědavá, kam mě zařadí,“
dumala Viky.

„No, když sem chodili tvoji
bratři, patřili do Duhové koleje,“
odpověděla s úsměvem maminka.

„Takže je hodně pravděpodobné,
že tam zařadí i tebe. Tak běž, už je čas.
Měj se krásně a buď hodná.“

„Jasně,“ odvětila Viky.

Tatínek se zasmál: „Tak to by bylo
snad opravdu poprvé!“

„Tati, nech toho!“ dupla si Viky
nazlobeně kopýtkem.

Tatínek jemně zafrkal. „Víš, že
tě jen škádlím. Jsem si jistý, že nás
nezklameš.“ Pohládl Vikyin krk svým
rohem. Ucítila lechtavý proud magie
a její nervozita se vytratila.

Zvedla hrdě hlavu a tmavé oči jí zazářily: „Budete na mě pyšní! Slibuju!“

Maminka se na Viky usmála. „Měj se krásně!“ Oba rodiče se dotkli svými rohy toho Vikyina a vznesli se do vzduchu. Viky sledovala, jak odlétají, dokud se z nich nestaly jen malé tečky na modré obloze. Teď, když byli pryč, přišla si najednou hrozně osamělá.

Prošli okolo ní tři starší jednorožci. Vypadali tak na jedenáct. Ten, který je vedl, měl tmavě šedé nohy a černé oči uličníka.

„Podívejte na tu malinkatou prvňáčku,“ pošťouchl své spolužáky.

Jedna z jeho kamarádek se na Viky usmála. „No není roztomilá?“